

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Brojek

Protokolant sekr. sądowy Marta Zdańkowska

przy udziale Prokuratora Tadeusza Szcześniaka, M. S., D. S., B. F. po rozpoznaniu w dniach 25 września i 27 listopada 2014 roku oraz 19 lutego, 9 kwietnia, 2 czerwca, 14 lipca, 10 września i 22 września 2015 roku sprawy **A. Ł.** syna **Z. i S.** z domu **M.** urodzonego (...) w Ł.

oskarżonego o to, że:

w nocy z 26 na 27 maja 2013 roku w Ł., woj. (...), za pomocą tzw. łamaka, dokonał przełamania zamka korka zabezpieczającego wlew zbiornika paliwa do ciągnika siodłowego m-ki V. o nr rej. (...), a następnie zabrał w celu przywłaszczenia olej napędowy w ilości 110 litrów powodując straty w wysokości 594 złotych na szkodę **A. C. (1)**, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

o r z e k a

- oskarżonego **A. Ł.** uznaje winnym popełnienia zarzucanego mu przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. wymierza mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 33 § 2 k.k. w związku z art. 33 § 1 i 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego **A. Ł.** karę grzywny w ilości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

- na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **A. Ł.** środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego **A. C. (1)** kwoty 594 (pięciuset dziewięćdziesięciu czterech) złotych;

- na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzeka zwrot pokrzywdzonemu **A. C. (1)** dowodu rzeczowego w postaci korka wlewu paliwa, szczegółowo opisanego w wykazie dowodów rzeczowych Nr I/235/14 na k.59 akt, stwierdzając jego zbędność dla postępowania karnego;

- na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci łamaka metalowego i metalowej rękojeści do kluczy nasadowych, szczegółowo opisanych pod poz. 1 i 2 wykazu dowodów rzeczowych Nr II/93/14 na k. 89 akt;

- na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego **A. Ł.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie (...),80 (tysiąca sześciuset dwudziestu czterech ⁸⁰/100) złotych, w tym 1020 (tysiąc dwadzieścia) złotych tytułem opłaty sądowej.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3 (art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonemu w art. 416, a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).
8. Obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności (art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).
9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).
10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).
11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).
12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).
13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).
14. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).
15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).
16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).
17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczęcią oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).
18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

- 1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe

2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu

3) uwzględnić się, o ile sąd tak postanowi

II K 393/14

UZASADNIENIE

W oparciu o dowody przeprowadzone w toku przewodu sądowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W nocy z 26 na 27 maja 2013 roku w Ł., województwa (...) dokonano przy wykorzystaniu narzędzia zwanego „łamaczem” przełamania zamka korka zabezpieczającego wlew zbiornika paliwa do ciągnika siodłowego marki V. o numerze rejestracyjnym (...) należącym do A. C. (1), zaparkowanego na parkingu, a następnie zabrano zeń w celu przywłaszczenia olej napędowy w ilości 110 litrów; powstała na skutek tego zdarzenia szkoda wyniosła 594 złotych.

/ **dowód** : zeznania A. C. – k.175; protokół oględzin - k. 15-16; dokumentacja fotograficzna – k.38; opinia sądowo-mechanoskopijna - k. 66-70/

W nocy z 18 na 19 czerwca 2013 roku, około godziny 2¹⁵ pełniący służbę patrolową funkcjonariusze Policji z miejscowej Komendy Powiatowej nadkomisarz A. J. (1) i sierżant sztabowy P. W. (1) w trakcie patrolowania miasta, zauważyli samochód osobowy marki F. (...) w nadwoziu typu kombi, koloru srebrnego, wyjeżdżający ze stacji paliw należącej do E. R., położonej przy ulicy (...), na której też parkują samochody ciężarowe typu TIR. Zważywszy niecodzienną porę zaniepokoił ich ten fakt, a kiedy w czasie omijania tego auta zauważyli jadącego nim, znanego im osobiście z racji pełnionych obowiązków, A. Ł., postanowili za nim zawrócić i zatrzymać go do kontroli drogowej, dając po temu sygnały dźwiękowe oraz świetlne, na które to wszak wymieniony nie zareagował i podjął ucieczkę ulicami (...) w kierunku R., a następnie Ś., gdzie w okolicach przejazdu kolejowego stracił panowanie nad kierowanym przez siebie pojazdem i wjechał do pobliskiego lasu. Podczas kontroli pojazdu ustalono, że wymieniony jechał wspomnianym samochodem sam, zaś w jego bagażniku znajdowały się 4 pojemniki plastikowe wypełnione olejem napędowym oraz wąż gumowy. Zarówno z wnętrza pojazdu, jak i z odzieży zatrzymanego A. Ł. roztaczała się wyraźna won paliwa.

/ **dowód** : zeznania A. J. – k.175v-176, zeznania P. W. – k. 175-175v; protokół zatrzymania rzeczy wraz ze spisem i opisem rzeczy – k.80-82/

W trakcie sprawdzenia zawartości kieszeni odzieży zatrzymanego ujawniono w prawej kieszeni jego spodni specjalnie wykonane narzędzie tzw. „łamacz” do zamków, zaś na dywaniku obok fotela kierowcy klucz nasadowy, tzw. „grzechotkę”, zeszlifowany do rozmiaru wspomnianego „łamacza”. Pytany skąd pochodzi przewożone przezeń paliwo, zwłaszcza, że auto, którym się poruszał posiada jednostkę napędową typu diesel, A. Ł. nie potrafił w żaden sposób tego wytłumaczyć.

/ **dowód** : zeznania A. J. – k.175v-176, zeznania P. W. – k. 175-175v; protokół zatrzymania rzeczy wraz ze spisem i opisem rzeczy – k.80-82/

Dokonano także sprawdzenia placu stacji paliw należącej do E. R., gdzie w okolicy ciągnika siodłowego R. (...), na podłożu oraz na zbiorniku paliwa ujawniono świeże ślady oleju napędowego oraz ślady wleczenia, przeciągania jakiegoś przedmiotu; nadto – stwierdzono także uszkodzenie zamka we wlewie zbiornika paliwa tegoż samochodu, polegające na wyłamaniu zewnętrznej części wkładki.

/ **dowód** : zeznania A. J. – k.175v-176, zeznania P. W. – k. 175-175v/

Powyższe legło u podstaw decyzji o przebadaniu zabezpieczonych u A. Ł. narzędzi jako potencjalnie wykorzystanych do kradzieży z włamaniem paliwa ze zbiornika samochodu V. należącego do A. C. (1), które miało miejsce niespełna miesiąc wcześniej. Uzyskana w toku postępowania przygotowawczego opinia mechanoskopijna wykazała ponad

wszelką wątpliwość, iż zabezpieczony „łamacz” był narzędziem, przy pomocy którego dokonano przedmiotowej kradzieży, albowiem widoczne na powierzchni kanału kluczowego wkładki korka wlewu paliwa ślady wgnieceń powstały podczas obrócenia bębna w korpusie za pomocą tegoż narzędzia, które pozostawiło indywidualne ślady w kanale kluczowym.

/ **dowód** : zeznania A. C. – k.175; protokół oględzin - k. 15-16; dokumentacja fotograficzna – k.38; opinia sądowo-mechanoskopijna - k. 66-70/

A. Ł. nie jest osobą chorą psychicznie ani upośledzoną umysłowo. Wymieniony in tempore criminis miał w pełni zachowaną zarówno zdolność rozpoznania znaczenia swego czynu, jak i pokierowania swym postępowaniem.

/ **dowód** : opinia sądowa psychologiczno-psychiatryczna – k. 97-101/

A. Ł. posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe, z zawodu jest ślusarzem mechanikiem samochodowym, prowadzi własną działalność gospodarczą – aktualnie zawieszoną, utrzymuje się z dochodów uzyskiwanych z prac dorywczych w wysokości 1000- 1100 złotych miesięcznie; jest żonatym, ojcem sześciorga dzieci w tym dwojga nieletnich, przy czym na jego i pracującej żony utrzymaniu pozostaje troje dzieci. Nie posiada majątku większej wartości. Oskarżony był niejednokrotnie karany sądowo. Wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 31 marca 2011 roku w sprawie o sygn. akt XVIII K 48/11 orzeczono wobec niego karę 5 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą – po zaliczeniu okresów rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach podlegających połączeniu w dniach od 14 do 15 września 2006 roku, od 3 października 2006 roku do 2 października 2010 roku, od 2 do 7 marca 2011 roku, od 7 marca do 18 kwietnia 2011 roku i od 10 maja 2011 roku do 25 lutego 2012 roku zakończył odbywać w ostatniej wskazanej dacie. Jak wynika z treści tegoż wyroku łącznego oraz wyroków Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 czerwca 2008 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 577/07 oraz z dnia 30 grudnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt XVIII K 318/10, objętych orzeczoną karą łączną, był on skazany m.in. za przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

/ **dowód** : dane osobowe oskarżonego – k.87, dane o karalności oskarżonego – k. 144-146, 166-168, 181-183, 216-218; dane o stanie majątkowym – k.143; odpisy wyroków wraz z danymi co do odbycia kar - k. 108-119, 121-123, 124-126, 128-129, 131-138, 140/

Oskarżony przesłuchany w toku przewodu sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień, potwierdzając tożsame oświadczenie złożone w toku postępowania przygotowawczego, zaś odpowiadając na pytania swego obrońcy podał jedynie, że zatrzymane u niego narzędzie tzw. „łamacz” znalazł w obecności 2 osób: R. D. (1) i B. M. już po dacie zdarzenia, tj. 1 czerwca 2013 roku. Równocześnie na kolejnych terminach rozprawy wymieniony składał oświadczenia uzupełniające, w których odnosił się do zeznań świadków oraz do opinii mechoskopijnej, negując je o ile pozostawały w opozycji do prezentowanej przezeń linii obrony.

O zupełnym braku wiarygodności wyjaśnień A. Ł. co do faktu głównego Sąd przesądził, dając walor wiarygodności zeznaniom świadków A. J. (1), P. W. (1), B. M., R. D. (1) i A. C. (1) oraz opinii z badań mechoskopijnych.

Zeznania świadków A. J. (1) i P. W. (1), którzy zatrzymali oskarżonego po pościgu w niespełna miesiąc po zdarzeniu, w trakcie działań operacyjnych Policji, mających na celu schwytanie sprawców nasilających się w tamtym okresie kradzieży paliwa z TIR-ów i ujawnili w jego aucie paliwo, wąż gumowy oraz zabezpieczyli narzędzia w postaci klucza-grzechotki i „łamacz”, który to – jak wykazała jednoznacznie opinia mechoskopijna – posłużył do przełamania zamka w celu popełnienia przestępstwa Sąd obdarzył w pełni walorem wiarygodności, są one spójne, logiczne, zaś podane w nich bezpośrednio po zdarzeniu szczegóły uwiarygodniają te relacje; dodatkowo w ocenie takiej utwierdza Sąd rzeczowość i spokój w trakcie ich składania na rozprawie przez tych świadków, którzy ponadto są osobami pełniącymi funkcje publiczne, cieszącymi się dobrą opinią, które nie miały żadnego interesu w przedstawianiu relacji nieprawdziwych.

Podobnie rzecz ma się z zeznaniami A. C. (1), który zrelacjonował jedynie okoliczności ujawnienia kradzieży z włamaniem do jego samochodu i zaboru paliwa. Także i on zeznawał w sposób spójny, logiczny, czyniąc to na rozprawie spokojnie i rzeczowo.

Zeznania świadków J. G., R. S., M. M., Ł. W., P. S., Ł. S. W. W. i D. K. niczego istotnego do sprawy nie wnoszą w zakresie faktu głównego, bowiem były to osoby typowane przez funkcjonariuszy Policji poszukujących sprawców przedmiotowej kradzieży z włamaniem bądź jako potencjalni sprawcy, bądź też osoby mogące posiadać wiedzę o takowych. Wszystkie te zeznania Sąd uznał za wiarygodne w tymże właśnie zakresie.

Odnosząc się do osób mających potwierdzić alibi oskarżonego, to stwierdzić należy, że B. M. zaprzeczył mu w całej rozciągłości – łącznie z tym, by we wskazywanej przez A. Ł. dacie widział się z nim oraz z drugim świadkiem, tj. R. D. (1) i by przy okazji tego spotkania oskarżony okazywał bądź mówił o znalezieniu jakichś narzędzi, jak „łamacz” czy klucz-grzechotka. Nieco odmiennie odniósł się do tego faktu drugi z wymienionych, czyli R. D. (1), który przyznał wprawdzie, że była taka sytuacja, iż oskarżony na stacji paliw oddalił się i wracając mówił o znalezieniu oraz okazywał nasadkę do klucza, płaską, wyglądem przypominającą śrubokręt. Zeznania te, a szczególnie pochodzące od drugiej z wymienionych osób, nie stanowią – wbrew twierdzenia oskarżonego – jednoznacznego alibi wykluczającego fakt użycia przez A. Ł. owego narzędzia do dokonania przestępstwa, tym bardziej, że pozostają w opozycji do wspomianej już opinii mechanoskopijnej, a ponadto – nie można zapominać, iż oskarżony jako osoba wielokrotnie karana ma z pewnością umiejętności (a i swoiste doświadczenie) w przedstawianiu w sposób korzystny dla siebie określonych faktów, czy wręcz – czego także wykluczyć nie można – w uprzednim ich prokurowaniu, dla wykorzystania w razie potrzeby później. Ponadto – fakt, że z dwu wskazywanych osób, które miałyby być w tym samym czasie i miejscu i fakt owego „znalezienia”, czy też przekazania informacji o znalezieniu zaobserwować – potwierdził to tylko jeden ze świadków. Tym samym zeznania R. D. (2) Sąd ocenił ze zdecydowanie większą ostrożnością niż zeznania B. M., korespondujące z wieloma innymi, wymienionymi już, dowodami w sprawie, niemniej uznał je za wiarygodne w zakresie przekazanych faktów, tj. tego, że wymieniony uzyskał informację o znalezieniu „łamacza” od oskarżonego i miał okazję go widzieć, co wszak nie wyklucza – jak już wyżej wspomniano – tego, że stał się on przedmiotem manipulacji ze strony oskarżonego.

Mając na uwadze wielokrotnie podnoszony – zarówno w nauce procesu karnego, jak i w orzecznictwie Sądu Najwyższego – nakaz zachowania szczególnej ostrożności w ocenie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, jako środka dowodowego pochodzącego od osoby najżywiej zainteresowanej rozstrzygnięciem dlań korzystnym oraz ocenę pozostałych dowodów w sprawie przeprowadzonych Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. wyłącznie za linię obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej, nie znajdującą umocowania w pozostałych przeprowadzonych w sprawie dowodach. Także zachowanie samego oskarżonego w ocenie Sądu przeczy prezentowanej przezeń linii obrony – zwykle znalezienie jakiegoś przedmiotu, który nie jest znalazcy do niczego potrzebny skutkuje tym, że nie jest on w stanie odtworzyć jego wyglądu, no i nie nosi go przy sobie przez kilkanaście dni. Tymczasem fakt ujawnienia tychże narzędzie w aucie prowadzonym przez oskarżonego w nocy z 18 na 19 czerwca 2013 roku oraz w kieszeni jego spodni przeczy temu, podobnie jak fakt tak dokładnego – jak okazało się na rozprawie w dniach 10 i 22 września 2015 roku – zapamiętania wymiarów owego „łamacza”, czemu dał on wyraz składając praktycznie identyczny surowiec klucza do samochodu V., dołączony do akt sprawy.

Opisane powyżej dowody pochodzące od osobowych źródeł stały się w głównej mierze podstawą do poczynienia ustaleń faktycznych wraz ze wspomnianą już opinią mechanoskopijną oraz zespołu biegłych lekarzy psychiatrów w zakresie poczytalności oskarżonego in tempore criminis. W ocenie Sądu wszyscy ci biegli ci, opiniujący na bazie specjalistycznej, fachowej wiedzy i doświadczenia zawodowego, po przeprowadzeniu stosownych badań specjalistycznych – czy to przedmiotów, czy też osoby - dokonali prawidłowych ocen i przedstawili prawidłowe wnioski, a treść tychże opinii nie budziła wątpliwości, czyniąc je dowodami jasnymi i zupełnymi, nie wymagającym uzupełnienia i jako taką spełniającym wymogi art. 200 § 2 k.p.k. uwagi te w przypadku opinii z badań mechanoskopijnych odnoszą się zarówno do opinii podstawowej, jak i złożonej na rozprawie ustnej opinii uzupełniającej.

Nadto Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziły wątpliwości.

W związku z powyższym Sąd zważył, co następuje:

A. Ł. został oskarżony o popełnienie czynu zabronionego z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k.

Czyn zabroniony z art. 279 § 1 k.k. popełnia ten, kto kradnie z włamaniem. Przepis ten penalizuje kwalifikowany typ kradzieży.

Przedmiotem tego przestępstwa może być rzecz ruchoma.

Kradzież jako taka popełniona może być jedynie działaniem w formie zaboru. Zabór polega na wyjęciu rzeczy ruchomej z władztwa osoby uprawnionej bez wiedzy uprawnionego. Dla wyczerpania znamion formy kwalifikowanej kradzieży z art. 279 § 1 k.k., niezbędne jest, by sprawca dokonał zaboru na skutek usunięcia przeszkody materialnej stanowiącej część konstrukcji lub zabezpieczenie jakiegoś pomieszczenia, w którym dana rzecz się znajduje.

Występek ten ma charakter powszechny, jego sprawcą może więc być każdy.

Przestępstwo to zagrożone jest karą pozbawienia wolności od roku do lat 10.

Zgodnie z art. 283 k.k. w wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu określonego w art. 279 § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k. lub w art. 281 k.k. lub 282 k.k., podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Zgodnie z przepisem art. 64 § 1 k.k., jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary, umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Zgodnie z definicją z art. 115 § 3 k.k. przestępstwami podobnymi są m.in. przestępstwa należące do tego samego rodzaju, czyli np. przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Na podstawie art. 33 § 2 k.k. Sąd może wymierzyć grzywnę także obok kary pozbawienia wolności, jeżeli sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść majątkową osiągnął.

Przepis art. 69 § 1 k.k. stanowi, że sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej roku, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej jako kara samoistna, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa.

Zgodnie z treścią przepisu art. 46 § 1 k.k. w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka (...) obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. sąd może orzec, a w wypadkach wskazanych w ustawie orzeka, przepadek przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa.

Zgodnie z art. 230 § 2 k.p.k. zatrzymane rzeczy należy niezwłocznie po stwierdzeniu ich zbędności dla postępowania karnego zwrócić osobie uprawnionej.

Mając na uwadze powyższe oraz poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne, Sąd stwierdził, iż oskarżony A. Ł. w nocy z 26 na 27 maja 2013 roku w Ł., województwa (...), za pomocą tzw. łamaka, dokonał przełamania zamka korka zabezpieczającego wlew zbiornika paliwa do ciągnika siodłowego marki V. o numerze rejestracyjnym (...), a

następnie zabrał w celu przywłaszczenia olej napędowy w ilości 110 litrów powodując straty w wysokości 594 złotych na szkodę A. C. (1), a tym samym, że swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 279 § 1 k.k. Sąd przyjął jednocześnie, że czynu tego wymieniony dopuścił się w warunkach art. 64 § 1 k.k., gdyż popełnił go przed upływem pięciu lat po odbyciu do dnia 25 lutego 2012 roku kary 5 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 31 marca 2011 roku w sprawie o sygn. akt XVIII K 48/11 za umyślne przestępstwa podobne.

Za popełnione przestępstwo Sąd wymierzył oskarżonemu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie 33 § 2 k.k. karę grzywny w ilości 120 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze wszelkie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe, leżące w granicach cech przypisanego oskarżonemu przestępstwa, a także dotyczące osoby sprawcy, mające znaczenie dla wymiaru kary.

Przede wszystkim orzeczone kary – zarówno kara pozbawienia wolności, jak i kara grzywny orzeczona obok niej - nie przekraczały stopnia winy, który był wysoki, gdyż nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające lub ograniczające poczynałość sprawcy, a tym samym oskarżony miał pełną świadomość, że naruszając cudze prawo własności dopuszcza się przestępstwa.

Wysoki był także stopień społecznej szkodliwości tego czynu, gdyż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim. Można przyjąć, iż realizował z góry przygotowany plan działania, gdyż przygotował wcześniej narzędzia, służące z jednej strony do przełamania zabezpieczeń, a także – do zaboru skradzionego paliwa. Nadto czyn był skierowany przeciwko mieniu osób prowadzących działalność transportową, dla których kradzieże paliwa w ostatnim czasie stały się wręcz plagą. Okoliczność ta, jak się wydaje, zasługuje na podkreślenie, gdyż z pewnością negatywnie wpływa na poczucie bezpieczeństwa mieszkańców Ł. i okolic, w których zamieszkuje i przebywa oskarżony.

Natomiast na korzyść oskarżonego przemawiała niska wartość skradzionego mienia. Jednocześnie w ocenie Sądu nie zachodziły w sprawie okoliczności, które pozwoliłyby na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 k.k., rozważanego w kontekście ewentualnego zastosowania przepisów wcześniej obowiązujących jako względniejszych w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. W szczególności należało mieć na uwadze, iż czyn został popełniony w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., zaś oskarżony całą swą postawą życiową (a także postawą w toku procesu) wskazywał, że istnieje realne niebezpieczeństwo, iż pozostając na wolności dopuści się on kolejnego przestępstwa. Powyższe oznaczało, że brak było podstaw do przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej co do zachowania oskarżonego w przyszłości. Tym samym odnosząc się do treści art. 58 § 1 k.k. Sąd stwierdził, iż zawieszenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności powodowałoby, że kara orzeczona wobec niego nie spełniłaby ani celu zapobiegawczego, ani wychowawczego wobec oskarżonego oraz mogłaby w odczuciu społecznym, w szczególności w lokalnej społeczności, zostać odebrana jako zbyt łagodna wobec osoby powracającej do przestępstwa po niedawnym odbyciu kary pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu orzeczona kara spełni swój wychowawczy cel w stosunku do oskarżonego jedynie, gdy będzie efektywnie wykonywana. Przede wszystkim izolacja zapobiegnie ponownemu popełnieniu przez niego przestępstwa. Reasumując, Sąd uznał, iż kara pozbawienia wolności orzeczona w wymiarze roku i 6 miesięcy spełni przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do samego oskarżonego, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Na koniec rozważań należało odnieść się także do możliwości ewentualnego uznania czynu oskarżonego jako wypadku mniejszej wagi. Syntetyczne ujęcie istotnych z punktu widzenia zaistnienia wypadku mniejszej wagi okoliczności podmiotowych i przedmiotowych znaleźć można m.in. w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 czerwca 2002 r., sygn. akt II AKA 128/02, który to pogląd Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela, zgodnie, z którym „(...) za wypadki mniejszej wagi uznaje się takie zachowania, wyczerpujące znamiona formalne, gdy

szkoda wyrządzona lub zamierzona jest niewielka, sprawca działa z niewielką winą, nagle, bez zastanowienia, czasem motywowany wyzywającym zachowaniem pokrzywdzonego”.

Mając na względzie powyższe rozważania brak było podstaw do uznania przestępstwa przypisanego oskarżonemu za wypadek mniejszej wagi z art. 283 k.k. Należy podkreślić, iż dla uznania, iż dany czyn jest wypadkiem mniejszej wagi nie wystarczy ustalenie, iż wartość mienia które zostało skradzione jest niewielka. Równie istotne są okoliczności dotyczące motywacji sprawcy, zamiaru z jakim działał, a te w niniejszej sprawie, gdy uwzględni się wcześniejsze rozważania wykluczały przyjęcie, że sprawca działał nagle, z niewielkim stopniem zawinienia, czy też bez zastanowienia. Również stopień społecznej szkodliwości czynu nie dawał podstaw do zastosowania dyspozycji art. 283 k.k.

W związku ze skazaniem oskarżonego Sąd na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek „łamaka” i klucza nasadowego tzw. grzechotki, które służyły do popełnienia przestępstwa. Jednocześnie pokrzywdzonemu zwrócono na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zabezpieczony w toku postępowania korek wlewu paliwa.

Ponadto - na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego A. Ł. środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. C. (1) kwoty 594 złotych. Istota środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody opiera się na założeniu, że jednym z celów procesu karnego jest rozwiązanie konfliktu pomiędzy sprawcą a pokrzywdzonym, a sposobem rozwiązania czy złagodzenia tego konfliktu jest między innymi naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem (tzw. kompensacyjna funkcja prawa karnego). Orzeczenie obowiązku naprawienia szkody jest obligatoryjne w przypadku złożenia wniosku o orzeczenie tego środka przez pokrzywdzonego. Komentowany środek karny może zobowiązywać do naprawienia szkody w całości lub w części. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie należało zobowiązać A. Ł. do naprawienia szkody wyrządzonej popełnionym na szkodę A. C. (1) przestępstwem w całości, tak, aby roszczenia pokrzywdzonego zostały w tym zakresie zaspokojone.

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 1624,80 złotych, na którą to składają się poniesione przez organa procesowe wydatki, związane z prowadzeniem niniejszego postępowania, w zdecydowanej większości za opinie biegłych, zryczałtowane koszty doręczeń zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i w sądowym i koszty karty karnej, a także opłata sądowa stanowiąca sumę 300 złotych (przy karze pozbawienia wolności orzeczonej w przedziale między rokiem a 2 latami) i 20 % orzeczonej kary grzywny w wysokości 720 złotych.